

Uspehi takega škropljenja vendar niso popolni, zlasti ako so gosenice že precej dorasle in se pomaknile v zapredek, kajti tega škropilnica navadno ne predere in škodljivci se razvijajo dalje. Zato je in ostane najzanesljivejši in najizdatnejši način zatiranja sukačevih gosenic in sicer istotako semencev kakor kiseljakov ta, da zaporedoma preiščemo trto za trto, s prsti ali s klinčkom izvlečemo kvarljivca iz razcvetja in jagod ter takoj zmaštimo. To delo gre sicer počasi od rok, a vendar se mora najnujnejše priporočati. Od kiseljaka napadene jagode, tako tudi one, katere so začele gniti, moramo previdno izrezati in uuiti.

Ker se iz bub razvijejo metulji, moramo paziti tudi na nje. Spomladi za rezí treba odrgniti ves stari les in kolje z jeklenimi ščetmi ali z rokavicami od žice. Nadalje treba sožgati vse vezi, olupe, stare čepe in odrezano rožje, ako ga ne potrebujemo za cepljenje. Tudi v strženovih cevéh na starem lesu se nahajajo časih bube; te je treba pretisniti.

Velika množina vinogradnikov misli, da škropljenje z bakreno galico pokonča tudi grozdnega sukača. A to je napačno, kajti omenjena tekočina ne pride do senencev, še manj pa do kiseljakov. Zato ne smemo rok križem držati, ampak na delo, da si obvarujemo žlahtno vinsko kapljico!

M. Cilenšek.

Kmetijske raznoterosti.

Cepljenje z očesom ali okulacija je med vsemi načini cepljenja najbolj priprosto, najlažje in najbolj gotovo. Opravlja se lahko meseca junija na živo ali pa meseca avgusta na speče oko. V prvem slučaju mora oko že v istem letu pognati, speče oko se pa v tem letu samo s podlago zaraste, a poganjati začne šele naslednjo spomlad, ko divjak vrhu očesa prerežemo. V krajih, kjer se bojimo zimskih mrazov, se cepljenje v speče oko bolj priporoča, posebno pa še za rastline, ki rade pozebejo, kakor so vrtnice, breskve, murve, smokve itd. Navadno požene tako oko jako krepko mladiko. Ker pa vidimo včasih radi hitro po replenju svoj uspeh in neuspeh še popravimo, zato se cepi jako mnogo tudi v živo oko, pri katerem se divjak kakih 5 cm nad okom prereže, da to kmalu požene. Za okulacijo izbrati je na divjaku gladko mesto, ki je dovolj sočno. Tu se naredi v lubad zarezo v naslednji obliki a paziti je pri tem, da se lesa ne pokvari. Nato se izreže na cepiču oko z nekoliko lubadom in sicer naj ga bode pod očesom dvakrat toliko kakor nad očesom. Paziti je pri tem, da ostane srce na očesu, ker bi se cepič drugače ne prijel. Listje treba 1½ cm od očesa odtrgati.

Da dobiš debel krompir, odstrani, ko ga okopavaš, vsa majhna stebelca a pusti samo 2—3 najmočnejša. Na ta način dobiš sicer manjše število gomoljev, a ti bodo mnogo bolj debeli. Še boljše pripomoreš, da se krompir debeli, če se stebelu cvetje odtrga, kajti s tem si prihrani rastlina mnogo hrane, ki pride gomolju v prid. Tako delo opravljajo lahko otroci. Kjer se pokazuje na krompirjevem listu strupena rosa ali peronospera, ki provzročuje, da listje odpade, treba ga je škropiti enako kakor trsje z raztopnino modre galice. Brez listja se namreč tudi ne more krompir debeliti.

Poučni in zabavni del.

Ljubim vas!

Spisal Octave Rosa.

Moj prijatelj Iskroslav se je prvič zaljubil, ko je bil star 16 let. Poprej ljubezni ni poznal drugače kot iz romanov, katere je čital jako rad, zlasti poglavja, kjer so bili na dolgo in široko opisani ljubavni prizori in sestanki; govore, ki sta jih imela zaljubljenca mej seboj, se je včasih celo na pamet naučil in mi jih ob dolgih zimskih večerih navdušeno deklamoval.

Sicer pa je bil moj prijatelj popolnoma pameten in normalen človek; imel ni nikakih ekstravagantnih mislij in nazorov, nikakih razvad ali drugih posebnostij, jedel je ob pravem času, pil za potrebo in dežnika tudi ni nosil ob lepem vremenu seboj, kot to delajo nekateri čudaki. Niti tega mu ni mogla očitati živa duša, da bi bil grd; ne, to bi bila velika krivica, ker Iskroslav je bil sicer majhne postave, a dolgih črnih las, na katere je bil posebno ponosen, rudečih lic, primernega nosa, a naravno bil je še brez brk. V rokah je imel navadno debelo, grčavo batino, pred katero so imeli psi silno velik strah in na suknji je imel pripet skoro vedno živorudeč cvet. Celo gospodične so se ozirale rade za njim; pa ne vem, ali jim je tako ugajala njegova najmodernejša kravata, — moj prijatelj se je nosil silno elegantno — ali so jim bili tako všeč njegovi črni lasje, ali njegova ponosna hoja. Ob takih prilikah me je Iskroslav vselej dregnul s komolcem v rebra in mi pošeptal: „Vidiš-li, kako se ozira za menoj“? In nikdar ni pozabil pristaviti: „Ali mi stoji dobro kravata“?

Lansko zimo pa se je moj prijatelj temeljito zaljubil v črnooko Ido, blagajničarko pri tvrdki Kastner. Bila je ta Ida prav lepo dekletce, in z veseljem si lahko pogledal njen zdravi, okrogli obrazek. Stanovala je v isti hiši, istem nadstropju, istem hodniku kot midva. Dolgo časa nisem znal ničesar o prijateljevi ljubezni; Iskroslav je svoje skrivnosti skrbno prikrival. Toda vkljub temu sem počel kmalu slutiti, da z mojim prijateljem ni vse v redu. Počel je pisati pesmi, in to zaljubljene. Pisal jih je navadno zvečer, dolgo v noč. Joj, to so bili časi zame, ko sem videl pred seboj svojega ljubljence klavernega in pobitega! Po cele dolge večere je pisal, povešal glavo in vzdihoval, a meni se je smilil v dno srca. Dolge lase je imel ženijelno skuštrane, in obraz mu je žarel pesniškega navdihnjenja. Koliko papirja je popisal tiste dni, koliko črnila porabil in koliko peres potrošil, se ne spominjam več prav dobro; vem le toliko, da je bilo silno mnogo.

Nadalje sem kmalu opazil, da je postal moj Iskroslav zadnje dni silno zamišljen; ni se brigal za celi svet okolo sebe, niti kadil ni, temveč oči je uprl nekam v daljavo, gledal in mislil. Govoril ni nič, le včasih je vzdihnil prav tiho in silno žalostno.